

И въ голѣми нужди
 Гледа то какъ други
 Свой свое приглежда
 Нему всички чужди,
 Зла го честь прислѣжда.
 Тѣглило и тегли,
 И ще тегли иоще...
 И не знае клето
 На кого да робщи, —
 Кому да са вѣси,
 Кому да са сѣрди,
 Дали на честь-та си
 Илъ на хора твѣрди, —
 Прѣдъ кого да плаче,
 Кому да са моли,
 Бѣдно-то сираче,
 А че и защо ли?
 Бѣдний-тъ да тегли
 Не е нѣщо ново;
 Грижа ли ги тѣзи
 Все що имъ готово?
 Грѣй имъ свѣтло слѣнце;
 Зло ги не обижда
 Клето-то сираче
 Слѣнчице не вижда
 Щастие ни на зрѣнце
 Хлѣбецъ ни комаче
 Честь ги тѣхъ посрѣща
 И добро живѣне;
 Сирота злочеста
 Въ злочестия вѣне...
 Никой не осѣща
 Милость, сѣжалѣне.
 Все са радвать, смѣять
 Охолно живѣять. . . .
 А сираче клето
 У неволи стене
 Чака отъ небе-то
 Помощъ и спасение. . . .
 Никой го не жали!
 Боже! до кога ли?